

DR. MARIAN GUMĂ – ISTORICUL ȘI OMUL

A vorbi despre dr. Marian Gumă (1951-1998), despre complexitatea personalității sale, presupune să plecăm de la principiul că: “fiecare viață omenească are un stil unitar și ea nu poate fi înțeleasă decât sub unghiul unității” (Pr. Prof. Ioan G. Coman, *Fundamentele iubirii de oameni în spiritualitatea patristică*, Timișoara, 1988, p. 103).

Aparținând prin vocația și activitatea sa științifică înaltei școli de istoriografie românească, iar prin caracter și sensibilitate familiei sale, prietenilor și societății, Dr. Marian Gumă a întruchipat unitatea deplină dintre principiile care i-au guvernat gândirea și modul său de viață.

S-a născut în 25 mai 1951, la București, unde a și urmat, după cursurile elementare, pe cele liceale, universitare și postuniversitare.

După absolvirea Universității bucureștene cu nota maximă (zece) la examenul de licență, având ca temă: *Premisele romanizării geto-dacilor* (coordonator prof. univ. Dr. doc. D. Berciu), s-a angajat în 1975 ca muzeograf-arheolog la Muzeul de istorie al jud. Caraș-Severin din Reșița, unde va lucra până în octombrie 1990.

În toată această perioadă de timp și-a continuat studiile de specialitate și a coordonat săpături sistematice într-o serie de importante șantiere arheologice din Banat și nu numai.

Sușținerea în anul 1993 a examenului de doctorat cu o teză intitulată: *Civilizația primei epoci a fierului din sud-vestul României* – distinsă cu premiul “Nicolae Bălcescu” al Academiei Române, a încununat munca de cercetare științifică a celui plecat dintre noi și l-a determinat, totodată, să abordeze noi teme de studiu. Pe linia acestor preocupări a beneficiat de o bursă acordată de Consiliul Comunității Europene în cadrul Seminarului de pre- și protoistorie al Universității din Marburg am Lahn din Germania.

Solida cultură de specialitate pe care și-a format-o l-a îndreptățit să participe la numeroase simpozioane internaționale din Germania, Bulgaria, fosta Iugoslavie, Republica Moldova etc.

Activitatea sa publicistică este una de referință, dacă ar fi să amintim de cele aproape 50 de studii de specialitate, peste 200 de comunicări științifice sau masiva monografie intitulată: *Epoca bronzului în Banat – Orizonturi cronologice și manifestări culturale* (Timișoara, 1997).

Strādaniile sale profesionale au stārnit admirația și prețuirea venită din partea multor personalități ale culturii și învățământului superior românesc. Astfel, în *Referatul* asupra activității sale științifice și didactice, redactat de prof. univ. Dr. Dumitru Protase (de la Facultatea de Istorie și Filosofie a Universității “Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca), atunci când Marian Gumă s-a înscris la concursul pentru ocuparea postului de cercetător principal I la Muzeul de Etnografie și al Regimentului de Graniță din Caransebeș, se afirmă despre acesta că “este un element valoros, un specialist format în domeniul istoriei străvechi a României și a regiunilor geografice învecinate, domeniu în care lucrează de 22 de ani, aducând importante contribuții științifice, cu precădere în epoca bronzului, prima vârstă a fierului și epoca dacică”.

Nu putem însă trece cu vederea, nici izola pe istoricul Marian Gumă de omul care a fost cu toate nobilele sale trăsături.

Aleasa educație primită de la părinți, l-a marcat profund în viața de familie pe care au dus-o ca soț și tată devotat. Avea un nativ cult al prieteniei și o vocație a ei. Aceasta a făcut ca despărțirea de largul cerc de prieteni și colegi să fie și mai dureroasă.

Toate la un loc, dimpreună cu o accentuată apreciere de care s-a bucurat în societate și-au găsit ecoul în sânul comunității Parohiei Ortodoxe Române Caransebeș VI (de la Nord), unde a activat ca membru al Consiliului parohial, ani de-a rândul. Directorul muzeului, specialistul de pe șantier, cercetătorul de la birou, a găsit totdeauna timp și răbdare pentru casa lui Dumnezeu și pentru slujitorii ei. Acribia științifică se împletea armonios cu evlavia și smerenia creștină ortodoxă care l-au definit.

Ca slujitor neobosit al marilor și adevăratelor valori, a plecat prematur dintre noi, convins ca și Sfântul Grigorie de Nazianz, că *cultura este cel mai mare bun după Dumnezeu*.

Fie ca Milostivul Dumnezeu să-i așeze sufletul alături de toți cei dreți ai Lui.

✝ Dr. Laurențiu Streza
L. Streza
 Episcopul Caransebeșului